

Arrest

nr. 142 282 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2014 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 1 augustus 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekster op 15 september 2014 in kennis wordt gesteld en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ordre de quitter le territoire

bevel om het grondgebied te verlaten

Madame,

mevrouw,

Nom, prénom/naam, voornaam: S. (...), S. (...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit: Servie

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 (trente) jours de la notification de décision.

binnen 30 (dertig)dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster haalt in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het dient benadrukt te worden dat verzoekster een relatie onderhoudt met de heer B. A. (...), die een verblijfsvergunning bezit voor onbepaalde duur in ons land.

Momenteel wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster benadrukt evenwel dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Inderdaad maakt het een manifeste schending uit van artikel 8 EVRM om haar relatie te verbreken en gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst.

Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken perfect op de hoogte is van de relatie, heeft de Dienst geen enkele motivering verschaft omtrent de relatie.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoekster is de mening toegedaan dat de gemachtigde ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. Verzoekster benadrukt dat zij een relatie onderhoudt met de heer B. A., die in België gemachtigd is tot een verblijf voor onbepaalde duur, dat het een manifeste schending van artikel 8 EVRM uitmaakt om haar relatie te verbreken en haar te dwingen terug te keren naar haar land van herkomst en dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op de zorgvuldigheidsplicht, juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat niet werd gemotiveerd en geen onderzoek werd gevoerd omtrent haar relatie met voormelde persoon, terwijl de gemachtigde hier wel degelijk van op de hoogte was.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in rechte en in feite. Met name wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, wat niet wordt betwist of weerlegd, zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.4. Zoals reeds werd gesteld, betoogt verzoekster dat er geen rekening mee werd gehouden dat zij in België een relatie heeft met de heer B. A., die in België gemachtigd zou zijn tot een verblijf voor onbepaalde duur, terwijl de gemachtigde hiervan op de hoogte was.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in navolging van de beslissing waarbij de vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, vermeld in punt 1.2. Op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, blijkt immers dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend en blijkt eveneens uit de synthesenota van 31 juli 2014.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing, waarvan het bestreden bevel het gevolg is, heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familieleven van verzoekster. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Wanneer het familieleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokkene zich ervan bewust was dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf het begin precair was, zal er slechts enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad stelt vast dat naar aanleiding van de in punt 1.1. vermelde verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekster dat werd aangehaald in de aanvraag. Er heeft een belangenafweging plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het familie- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt. De gemachtigde aanvaardde het familie- en privéleven niet als een buitengewone omstandigheid waarbij hij in de in punt 1.2. vermelde onontvankelijkheidsbeslissing het volgende motiveerde:

“Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met de heer B. A. met legaal verblijf.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

(...)

Wat de vermeende schending betreft van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkele een eventuele tijdelijke scheiding van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, vermeld in punt 1.2.

2.6. Aldus heeft de vaststelling in de onontvankelijkheidsbeslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Servië verhinderen – in casu verwijst verzoekster naar haar relatie met de heer B. A. –, onder meer gezien de vaststelling dat de terugkeer naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding en verwijdering inhoudt, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster stelt enkel dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van deze relatie en dat het een manifeste schending van artikel 8 EVRM uitmaakt om haar relatie te verbreken en gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst.

Met dit zeer summier en algemeen betoog toont verzoekster niet in concreto aan dat de familiebanden en haar privéleven door deze tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst onherstelbaar worden beschadigd. De bestreden beslissing verhindert niet dat haar partner haar bezoekt in haar land van herkomst, noch dat verzoekster haar partner kan bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst er verder nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en dat zij derhalve haar voorgehouden familieleden met hem verder kan onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de voorafgaande onontvankelijkheidsbeslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekster, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de thans bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De vaststelling dat verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

2.6. Tenslotte wijst de Raad erop dat de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden beslissing – die zoals eerder aangehaald, als een volgbeslissing moet worden beschouwd – geen uitspraak doen over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. In de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, wordt eveneens aangehaald dat verzoekster de geëigende procedure dient te volgen zoals bepaald in artikel 10 § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

In het licht van wat hierboven wordt gesteld, blijkt niet dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES